

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXIV. évfolyam 21. szám. 2013. november 1.

Ára 0,80 lej

Vésővel és kalapáccsal az egyházért: templomot és iskolát elválasztó kerítést bont Kató Béla püspök

Leomló falak, erősödő egyház

Történelmi pillanatnak lehetnek tanúi mindazok, akik szeptember 29-én a kolozsvár-hídelvei gyülekezet hálaadó istentiszteletén vettek részt. Igehirdetést követően a templomban jelenlevők az udvarra vonultak, ahol jelképesen áttörték a kerítést, és átvonultak a szomszédos udvarra: az Erdélyi Református Egyházkerület ugyanis az öt évvel korábban visszakapott, templom mellett fekvő szeretetházat birtokba vette.

A kolozsvár-hídelvei templom tőszomszédságában fekszik a 19. század végén épült négyzetes ingatlan, amelyet még Szász Domokos püspök építtetett. A régi Kálvin utca másik felén ma a Mentőszolgálat és a városi gyerekklínika épületei találhatóak.

– Száz évvel ezelőtt azonban mindez szerves egységet alkotott – meséli **Borbáth Katalin**

Somogyi Botond

(Folytatása a 3. oldalon)

Az élet alkonyán

Ma az átlagéletkor jelentősen megnőtt. Jóval nagyobb az idősebb emberek száma, mint ezelőtt bármikor. Ezért sokszorosan többet kell foglalkoznunk az öregkor problémáival.

Fájdalmas dolog megöregedni. Az ifjú élettere egyre nő, míg az öregségnél ez egyre szűkül. Egyre többről kell lemondanunk. Egyre inkább a sarokba kerülünk. Egyre kisebb életünk hatósugara. Egyre inkább szükségünk van az orvosra. Egyre több embernek kell rajtunk segíteni és fölöttünk gyámkodnia. És ami a legrosszabb, egyre magányosabbak leszünk.

Nagyon fájdalmas a testi hanyatlás. Romlik a hallás és a látás. Bizonytalanná és nehézkessé válik a mozgás. A külső megjelenés előnytelenné válik. Az érzelmeszedés a szívet fokozott munkára kényszeríti, minek következtében megnő a vérnyomás. Lelki téren is veszteségeket szenved az ember. Emlékezete romlik, különösen a legközelebbi múlt tud nehezen

emlékezni. Nincs tisztában azzal, amit már egyszer elmondott, ezért nem veszi észre, hogy többszörösen ismétli önmagát. Fél a magára maradástól, és gyakran érzékeny. Az öregedés nyomorúságaihoz tartozik a lelki fáradékonyság, a gyengén gondolkodó képesség, az élmények felfogásának és megértésének realitása. Gyakran előjön a kicsinyeskedés, zsörtölődés, erőszakosság, bizalmatlanság, keserűség, civakodásra való hajlam, hátlatlanság, világfájdalmas panasz. Csökken az önuralom is. Attól való félelmében, hogy a pénze nem lesz elég, fősvényé válhat az ember.

Az öregedéssel megkezdődik a gyümölcsérés ideje. Felismerve az emberi élet korlátait, megtanulja, hogy a leszűkült határon belül miként kell zúgolódás és keserűség nélkül élni. Ebben a kisebb mezőterben sok olyasmit észrevesz, amit korábban nem értékelt. Különösen szerencsés azon eset, amikor az öregedő ember humorral tudja

Bányai László

(Folytatása a 6. oldalon)

Isten szava Mezősavában: egymás terhét hordozzátok!

Gyülekezeti terem épült a mezősegi faluban

A Kolozsvárhoz közeli Mezőség kicsiny gyülekezetében, a húsz lelket számláló Mezősavában gyülekezeti terem építettek. Az ünnepség alkalmából tartott hálaadó istentiszteleten Pap Géza lelkipásztor hirdetett ígét.

Szava... Mezőszava... név, településnév, amelyet eddig még nem hallottam. Páll Zoltán magyarkályáni missziós egyházközség lelkipásztorának meghívá-

sát követően viszont nem fogom elfelejteni...

A Kolozsvárról Mocs felé vezető úton – a bonchidai letérőt követően – az autó balra fordul, kiváló műúton haladunk, amely egy-két település után göröngyös, lyukakkal tele aszfalttá változik. Nemsokára ez is eltűnik a kerekek alól, és köves úton gurulunk tovább, kint a mezők között. Megérkeztünk az

(Folytatása a 4. oldalon)

Barangolások bibliai tájakon

Róma (III.)

A Római levél mélyreszántóan ábrázolja az ember romlottságát, de megváltását is. Ha őszintén Isten elé állunk, akkor mindenki egyformán bűnösnek találhatik. Pál nem is saját szavaival mondja el ezt, hanem ószövetségi, főleg zsolnárokból vett idézetekkel. Ezzel is azt fejezi ki: nem ő mondja, hanem Isten Igéje állítja ezt az emberről. Természeténél fogva az ember nem keresi Istent, sokkal inkább hátat fordít neki. Pál apostol úgy beszél az ember bűnösségéről, hogy magát sem menti ki e vád alól. Ő maga is megállta, hogy önmaga erejéből nem tud Isten előtt megállni. De feltehetően valaki a kérdést: miért olyan fontos dolog az, hogy meglássuk bűnösségünket? Azért, mert csak az keresi Krisztusban a kegyelmet, aki érzi bűneinek súlyát.

Nyomorúságunk megismerése nem cél önmagában. Ha csak ennyit látnánk meg, akkor nem jutnánk tovább a kétségbeesésnél. De a kegyelem az, hogy eljuthatunk a megváltásig. A drága felismerésig, ami reformátoraink előtt is felragyogott: Krisztus által megigazulhatunk! Hogy Isten igazságossága minket nem elítél, hanem feloldoz. Krisztus igazságossága megment minket a megérdemelt büntetéstől. Ez az ingyen kegyelem, de nem olcsó, hiszen Jézus drága árat fizetett érte. Ha ezt valaki megértette, akkor az életében áldott következményei lesznek.

Manapság sokat hallunk a szervátültetésekről. Mekkora szenzáció volt a hatvanas évek végén az első szívatültetés. De mily nagy dolog az, hogy Isten Krisztus életét ülteti belénk hit által. Ez csodálatos dolog, aminek nemcsak a földi, hanem az örök életre van hatása. Hisz ha Krisztus él bennünk, akkor ez azt jelenti, hogy mi új teremtményekké lettünk. Ennek első lé-

Az ókori Róma maradványai az örök város központjában

pése már a keresztségben megtörténik. Persze, ez önmagában nem elég. Ennek erejét később hit által megismerhetjük és magunkévá tehetjük. Így a keresztség naponkénti feladat lesz életünkben. A bűn is megmarad bennünk, de az már nem uralkodik rajtunk, Krisztus erejével ugyanis újra legyőzzük azt.

Pál apostol a 8. fejezetben a Lélek általi új életéről szól. Megmutatja annak minden gazdagságát. Ugyanakkor beszél a jelen szenvedéseiről, harcairól is. Döbbenetes képekkel írja le a teremtet világ sóhajtozását. Krisztus gyülekezete nem a nehéz valóság felett lebeg, hanem maga is benne él abban, sőt maga is sóhajtozik. Ám a gyülekezet nemcsak a szenvedést látja, hanem azt a reménységet is, amely felülemeli őt a mindennapok nyomorúságán. A gyülekezet mindenkefelett imádkozik és várakozik. Várja megváltását, Krisztus megjelenését, az üdvösség beteljesedését. A keresztyén ember és gyülekezet életében mind a kettő jelen van: az újjongás és a sóhajtozás. A mélység és magasság sokszor közel van egymáshoz, de bárhogya is legyen, mi mindig a kösziklára építünk. És nem kételkedhetünk: amit Isten elkezdett életünkben, azt be is fogja teljesíteni.

Ebben az esztendőben sokat beszélünk a hitvallásról, hisz káténk évfordulóját ünnepeltük. A hitvallás szó a Szentírás eredeti nyelvén azt jelenti: ugyanazt mondani. Mi tehát ugyanazt mondjuk, amit a Biblia tanít, s amit hitben járt elődeink is mondtak. Az alapvető hitvallás, amit Pál is idéz, így hangzik: Krisztus az

Úr. Neki adatott minden hatalom mennyen és földön. Nem a római császár az úr, s nem is azok, akik a történelem során annak gondolták magukat. Ez a hitvallás az idők során sokak számára a vértanú-halált jelentette. Mert a római császár, vagy istentelen rendszerek, ideológiák nem tűrték meg azt, hogy a keresztyének más Urat imádjának, mint amit ők megszabtak. Ez a hitvallás ma is veszélyes sok keresztyén életére nézve. S ezt a hitvallást ma sem könnyű felvállalni, még akkor sem, ha minket nem fenyeget vértanúság. Mert ha azt valljuk, hogy Jézus Krisztus az Úr, akkor ennek meg kell látszania hétköznapjainkban, emberekkel való kapcsolatunkban, családi és munkahelyi életünkben is.

A Római levél azért is értékes, mert eligazítást ad egy kényes kérdésben: hogyan viszonyuljunk Izraelhez és a zsidó néphez? Tudjuk, Jézus Krisztus eljövételével Isten minden népnek helyet adott az üdvörténetben, a Szentlélek kitöltése óta minden népből jöhetnek azok, akik hisznek Krisztusban. Ugyanakkor az is igaz, hogy Isten nem vetette el Izrael népét, s szerepet adott nekik a végső kiteljesedés felé vezető úton. Mi józanul és szomorúan látjuk: ez a nép nem látta meg Krisztusban a Messiást. Izrael népe még mindig a megkeményedés állapotában van. Pál azonban Isten Lelkének vezetése alatt azt írja: Izrael meg fog térni és meg fogja ismerni Jézus Krisztusban a Megváltóját. Ez ugyanakkor az egyház számára a végső idők bekövetkeztének a jele is lesz.

Hollandiában töltött tanulmányi évem alatt azt láttam, hogy a hollandok hűségesen és kitaróan imádkoznak Izrael megtéréséért. Miért ne imádkozhatnánk a többi néperért való imádságunk közben értük is? Hisz nekik is Krisztusra van szükségük, nélküle ők sem üdvözülhetnek. Persze használjuk ki az ő megkeményedésük idejét, mert ez a pogányok számára adott kegyelmi idő. Milyen szomorú azt látni, hogy a mi földrészünkön annyira megerőtlenedett a keresztyénség, a misszió. De milyen jó azt hallani, hogy más földrészeken viszont csodálatos gyorsasággal terjed az evangélium. Áldjuk ezért az Urat s kérjük, hogy adjon a mi földrészünkön is lelki ébredést.

Olvasandó igék: Mt 28,18; Róm 3,11.28, 6,5, 8,26.31, 10,9, 11,1.

Lőrincz István

Biblia és mobiltelefon

Mi történe, ha úgy bánnánk a Bibliánkkal, mint ahogy a mobilunkkal?

Mi lenne, ha a Bibliánkat is a pénztárcánkban és a táskánkban hordanánk?

Mi lenne, ha jó párszor elővennénk a nap során?

Mi lenne, ha visszamennénk érte, ha valahol otthagytuk?

Mi lenne, ha úgy olvasnánk, mintha ezt a szöveget személyesen nekünk írták volna?

Mi lenne, ha úgy bánnánk vele, mintha nélküle nem tudnánk élni?

Mi lenne, ha ezt vennék a gyerekeknek ajándékba?

Mi lenne, ha utazás közben is olvasgatnánk?

Mi lenne, ha ehhez fordulnánk segítségért, ha veszélyben forgunk?

Talán, ha ezt elolvasod, a következőt gondold: „Hm... hová is tettem a Bibliámat?”

No és még valami: ellentétben a telefonnal, nem kell amiatt aggódnunk, hogy „megszakadt a kapcsolat”, mert Jézus már „kifizette a számlát”!

Ráadásul itt nincsenek sikertelen hívások!

Leomló falak, erősödő egyház

(Folytatás az 1. oldalról)

nyugdíjas tanárnő, aki valamikor ezekben az épületekben született és élt. – A templom átellenében, a sarkon a református kórház állt (amely a második világháborúban a bombázások következtében tönkrement, helyette épült fel a mai mentőszolgálat), mögötte a diakonisszák épületei húzódtak, az utca másik felén pedig a templom mellett a szeretetház. Ennek az intézmény- és épületegyüttesnek volt lelkes-igazgatója édesapám, dr. Borbáth Dániel, későbbi teológiai tanár.

A szeretetház létrehozásának gondolatát Nagy Domokos kükküllői főjegyző vetette fel 1894-ben, öt évvel később pedig Szász Domokos püspök idején az ingatlan el is készült. Az intézmény célja elsősorban lelkipásztorok, tanárok, kántortanítók 10 éves kort betöltött, szegény sorban élő leányainak, valamint árvák gondozása, ellátása, valláserkölcsi nevelése és tehetségüknek megfelelő életpályára való kiképzése volt (az intézmény ipari képzéshez és oklevélhez is segítette a bentlakókat). A szeretetház ugyanakkor vidéki papok, tanárok, tanítók leányai számára biztosított bentlakást kolozsvári tanulmányaik idejére.

Az intézmény 40 éves jubileuma alkalmával az akkori igazgató kimutatása szerint a szeretetház 3184 növendéknek adott hajlékot. 414 lelkészi, tanári, kántortanítói árvát gondozott, segített oklevél- vagy ipari képzéshez. 1564 vidéki pap, tanár vagy tanító leányát szállásolta el, lelki nevelést, erkölcsi oktatást biztosítva. 1945-ben átmenetileg pedig a frontról hazatérő foglyoknak is menedéket szolgált.

Visszaszolgáltatás – román módra

Az 1948-as államosítás a református kórházzal, a diakonissza intézettel együtt ezt az épületet is elvette az egyháztól. Az épületet a román állam az idők folyamán sok mindenre felhasználta, legutóbb a faipari iskola műkö-

dött benne. A változásokat követően a református egyház ezt az épületet is visszaigényelte, hosszú pereskedés után a pozitív döntés öt évvel ezelőtt született meg. Azonban az akkor érvényben levő törvények szerint – mivel az ingatlanban iskola működött – öt évet várni kellett (az idén elfogadott törvény szerint ezt az időszakot tíz évre módosították). Az öt év most ősszel telt le, amikor az egykori szeretetházat a református egyház nevére telekelték, a román iskola kiköltözött, az épület kulcsát pedig hivatalosan is átadták a Kerület vezetőségének. Az ingatlan látogatása alkalmával derült ki, hogy a villanyt levágták, az épületben pedig sok helyen a fűtést biztosító konvektorokat pedig kitépték a falból és elvitték. Hasonlóan néhány szárnyasajtót is. Igaz, az előbbiektől eltekintve az épületet viszonylag tisztán adták át – ez pedig a megszokott gyakorlathoz képest egyáltalán nem jellemző.

Hálaadás a falak leomlásáért

Annak öröme, hogy a szeretetház 65 év után újra az egyház birtokába került, a hídelvei templomban hálaadó istentiszteletre került sor. Ef 2,14 alapján **Kató Béla** püspök hirdetett ígét. – A történelem folyamán sok-sok fal épült fel az emberek, nemzetek vagy vallások közé. Ezek a falak az idők során leomlottak vagy éppen a közösségek bontották le. Ám az emberi természet olyan, hogy a régiak helyett újakat képesek építeni – mondta a püspök. Az ideológia, amely ezt a falat emelte – utalt a templom és az egykori szeretetház közötti kőkerítésre –, már nem létezik, de van sok más, amely elválaszt minket. Ezért egy lehetőségünk van: Krisztushoz fordulni. Ha öt tekintjük megváltónknak, akkor bizonyosak lehetünk abban, hogy előtte minden fal leomlik – fogalmazott Kató Béla.

Ighirdetést követően **Szöllősi János** helyi lelkipásztor, majd **dr. Bibza Gábor** esperes köszöntötte a jelenlevőket. A Kolozsvári Egyházmegye esperese szerint nemcsak örülni kell, hanem emlékezni is. Arra az időszakra, amikor mindenünket elvették. Mert csak akkor lesz igazán jövőnk, ha ismerjük múltunkat, és ha emlé-

Fej nélküli kampány

A háttérben az ATV Újságíróklubjának megmondoemberei duruzsolnak – lehalkított hangerő –, s közben azon gondolkodom, meddig lehet elmenni egy választási kampányban. A válasz vasárnap megszületett: eddig.

Úgy látszik határokon túl tartunk már is. Ki tudja mi lesz még ebből tavaszig.

Ahol most tartunk: ledöntött Orbán-szobor, amelynek aztán színpadiasan a fejét is levágnák, majd aki kapja marja alapon, ki-ki kedvére élvezkedhet. Ököltések, lefűrészelt láb, földön rugdosás, késeles – lám, a Szolidaritás performance-ba minden belefér.

Az anyaország jelenleg ott tart, hogy a hatalom megszerzéséhez minden eszköz megengedett. Ellenzéki politikusok is megdöbbentek ezen a gyűlöletkampányon. Természetesen a baloldali európai média nagyvonalúan túl fog lépni ezeken az eseményeken, a sokat látott kettős mérce alkalmazásával – egyoldalú érzékenységgel.

A levágott fejnek üzenete van. Azt jelzi, hogy Magyarországon gátszakadás történt a politikában. Olyasmi történt, amit eddig a politikai jóérzés határok között tartott. Akik vesztüket érzik, most egyre gátlástalanabb eszközökkel lépnek fel. A határon túlról nézve nekünk a negatív kampányból, a 2004. december 5-ét megelőző magyarfalásból egy életre elég volt.

A nyári tusványosi Orbán-beszéddel kezdetét vette a kampány. Minden eddiginél korábban. A szeptember végi szobordöntéssel pedig a politikai etikett, a normalitás utolsó kis darabkája is elveszítette tartalmát, jelentőségét.

Kampány van, a jóérzés határain túl.

Fábián Tibor

keinket, tapasztalatainkat átadjuk a következő nemzedékeknek – hangsúlyozta Bibza Gábor.

Magdó János, Magyarország főkonzulja szerint helyre állt a rend. – A rendnek azonban csupán egy picit szelete, hiszen hosszú út áll még előttünk. A restitúciós folyamat ugyanis több mint húsz éve indult meg, és még hosszú évek telnek el addig, amíg minden vissza fog kerülni jogos tulajdonosához. Azt kívánom – mondta a főkonzul –, hogy az épületben folyó munka majd az egyház épülésére és Isten dicsőségére szolgáljon.

Az egyházköziség kórusának szolgálata után elhangzott Reményik Sándor *Templom és iskola* című verse, majd **Borbáth Katalin** tartott rövid, személyes hangvételű előadást az egykori szeretetházon működéséről, céljairól. Ezt követően a templomban levők a kertbe vonultak, ahol Kató Béla püspök, a presbiterek, gyülekezeti tagok és néhány vendég is vésőt és kalapácsot fogva áttörte a templomot és a szeretetházat elválasztó kőkerítést. Újságírók kérdésére válaszolva, a püspök közben elmondta: – az ingatlan rendeltetését nem tudják, még folynak a tárgyalások, de szeretnék, ha az épületben továbbra is oktatói-nevelői munka folyna. Elképzelések szerint a jelenleg a Bethlen Kata Diakóniai Központban működő posztliceális iskola, a diakonisszáképző költözne az egyház új épületébe.

A kőkerítés utolsó maradványát is eltávolítják

Isten szava Mezőszavában: egymás terhét hordozzátok!

(Folytatás az 1. oldalról)

igazi Mezősége: kopár dombok, ház nincs, növényzet is alig. Kis idő múlva az út erdőbe ér, amit meglepve veszek tudomásul. Ám nem-sokára az erdőt is magunk mögött hagyjuk, s lassacskán a göröngyös út is szinte eltűnik az autó alól: gyatra, köves úton megyünk a dombok peremén. Néha előtűnik távolabb egy-egy völgyben kisebb falu, tanya...

Híres emberek az elhagyottnak tűnő tájról

Vajon mikor érkezünk meg? – kérdezem magamban. Mintha órák óta jönnénk... pedig csak a gyenge út miatt képzelem így. Újabb dombtetőre érkezünk, s kisvártatva a völgyben előtűnik Mezőszava, az alig 180 lelkes kis település. Távol a világ zajától, messze a műúttól, városoktól... Mindentől és mindenkitől elhagyott vidék évtizedek (vagy inkább évszázadok?) óta. – Ezt mások is így gondolják, akik erre járnak. Nem tudják viszont, hogy ezen a vidéken is születtek híres emberek – meséli Páll Zoltán, aki a magyarkályáni gyülekezet lelkipásztora, s jó néhány szórványt ő gondoz a környéken. – Nem messze fekszik innen Vasasszentgotthárd és Szentegyed, Wass Albert őseinek helye. Az író sokszor vadászott erre, Szava is az ő birodalmához tartozott – meséli a lelkipásztor. – Katonában született a híres festőművész, a Kossuth-díjas Barcsay Jenő, erdélyi fejedelmi család leszármazottja. És akkor nem említettük az *Anyám könnyű álmot ígér* íróját, Sütő Andrást, aki Pusztakamaráson látta meg a napvilágot.

Összefogás az imateremért

– Bármilyen rossz az út, bármilyen kegyetlen az időjárás, ha megérkezem a dombtetőre és letekintek a kicsiny falura, mindig jóleső érzés tölt el, és megelégedem a bosszúságról – ezt már Páll Zoltán a református templomban

mondja, amelyet a kicsiny, mintegy 20 lelket számláló gyülekezet az elmúlt években – lehetőségeihez mérten – felújított. A hálaadó istentiszteletre most nem is ezért gyűltünk össze, hanem azért, mert a kis közösség a szinte romba dőlő parókiát felújította és kis imatermet alakított ki benne. Erre azért volt szükség – magyarázza a lelkipásztor –, mert a dombon épült templomba a kemény telek idején az idős emberek nehezen jutnak fel, ráadásul a fűtés sincs megoldva. Az imaterem melletti rész, amely egykor ugyancsak a parókiának volt a része, egy helyi vállalkozónak van bérbe adva, így a kis gyülekezet szerény jövedelemforrásra is szert tesz.

A parókia felújítása nagy összefogásnak köszönhető, hiszen a kevesebb mint két tucatnyi idős személy nem tudta volna mindezt megvalósítani. A Kolozsvári Egyházmegye mellett segített a kolozsvári Kakasos templom közössége, valamint természetesen a helybeliek is; a lelkipásztor külön kiemelte Salak Sándor, Deák Ferenc és Nagy Sándor atyafiak önfeláldozó munkáját.

Közösségben örvendezni

A mintegy 50-60 személy befogadására alkalmas kicsiny templom zsúfolásig megtelt a szeptember végén tartott hálaadó istentiszteleten. A helybeli közösség, a környékbeli gyülekezeti tagok és számos vendég hallgatta **Pap Géza** kolozsvári lelkipásztor igehirdetését a Gal 6,2-5 alapján. Az egyházkerület volt püspöke Pál apostolt idézte, aki az igében a teherhordozásra szólít fel.

– Nehéz terheket senki sem akar hordani – mondta Pap Géza. – Pál apostol viszont így fogalmaz: mindenkinek kell hordoznia saját terhét, amelyet Isten rászabott. Sokszor nehéz, de tudunk kell, hogy az Úr ismeri az övéit, és senkit nem terhel meg „felettébb”, azaz erőt is ad ahhoz, hogy azt elviseljük. Van azonban egy másik teher is, amely erőn felüli. Amelyet csak roskadozva, meggörnyedve lehetne cipelni – hangsúlyozta az igehirdető. – Az ágyban fekvő betegek például másokra szorulnak, amikor gon-

Évtizedek óta nem telt meg hívekkel a szavai templom

doskodásra van szükségük. Ezért Pál apostol felhívja a figyelmünket arra, hogy egymás terhét is hordozzuk. Ne csak a saját gondjainkkal foglalkozunk, hanem fogjunk össze, és másokat is segítsünk – így töltjük be Krisztus törvényét. Csak a közösségben lehet megtapasztalni azt, hogy Isten nem hagy el, hogy vannak segítőkész testvéreink. De az örömet is a közösségben éljük meg, együtt tudunk örvendezni. Mint ahogy tesszük ezt most is – mondta a püspök –, hiszen azért gyűltünk össze, hogy az elvégzett munkáért együtt örvendezzünk.

Ügyelni az örökségre

Az igehirdetést követően az egybegyűlteket **dr. Bibza Gábor** kolozsvári esperes köszöntötte. **Páll Zoltán** beszolgáló lelkipásztor a templom és a gyülekezet rövid történetét ismertette. Korabeli feljegyzések arról tanúskodnak, hogy a gyülekezet már a reformáció idején áttért a református vallásra. A gyülekezet első temploma a 16. században épült, a jelenlegi régi hajlék köveiből építették újjá a 18. század második felében. A közösségnek sokáig önálló lelkipásztora is volt, ám a 20. század elejére a hívek száma már nagyon megcsappant. Ma a mintegy 180 lelket számláló faluban csupán húsz református él, nagy részük idős személy. Az azonban dicséretes, hogy a templomot nem hagyják veszni: az épület folyamatosan karban tartják, néhány évvel ezelőtt például a tornyot újították fel, tavaly az útról a templomig felvezető járda és korlát készült el. De hogy miért kell egy kicsiny, egyre fogyó és rohamosan öregedő közösségben épületet felújítani? Erre a kérdésre Páll Zoltán adja meg a választ, akinek nevéhez fűződik a magyarkályáni és a rományvári templom felépítése is: amit Isten reánk bízott, azt kötelességünk rendben tartani, és vigyázni rá.

Somogyi Botond

A régi parókia helyén immár imaterem várja a kis mezőségi közösséget

Navigare necesse est

Hollandiai hajózás – bibliai történetek

(Folytatás előző számunkból)

Marosszentkirályi fiatalok egy német gyülekezet ifjúságának kisebb csoportjával nem mindennapi utazáson vettek részt: hét napon keresztül egy 1903-ban épült vitorlás hajón kalandozhattak a hollandiai partok mentén. Több volt ez az utazás, mint egy felejthetetlenül szép élmény: a Szentírás történetei váltak valósággá életükben és minden egyes nap tanulságokkal szolgált. Naponta egyre többet érthettek meg valamit abból, ahogy Isten akarja vezetni életüket.

Negyedik nap. Terschellingből erős ellenszélben indulunk Harlingen felé. A hajón csak dülöngélve, óvatosan magunk elé rakva lábainkat lehet járni. Megértjük, miért figyelmeztettek korábban, hogy lehetőleg ne vigyünk a hajóra luxuscikkeket: nem a tolvajoktól kell félni, hanem attól, hogy az elejtett értékes tárgyak könnyen a vízbe csúszhatnak. A figyelmeztetés ellenére mégis sokan hoztak magukkal drága telefonokat. Gazdáikat messziről meg lehet ismerni: kezük görcsösen markolja azt az értéket, ami rögtön értéktelenné válna, ha tulajdonosának az életéért kellene küzdenie. Jónás történetében arról olvasunk, hogy a viharba került hajó utasai életüket mentve a hajóban levő holmikat a tengerbe dobták. Hasonlóan cselekszenek a Pált szállító hajó parancsnokai is: ők, amikor a hajó viharba kerül, a hajó teljes felszerelését dobják a tengerbe. Van tehát olyan is, hogy a túlélés érdekében le kell mondanunk valamiről. Ezen az úton az Úr egy ilyen kemény leckétől megkímélt bennünket.

Ötödik nap. Hideg, szeles, esős időre virradunk. Az eseménytelennek ígérkező utat a fiúk halászzal próbálják feldobni. Nagy az izgalom, de nincs fogás. Bár kezdetben csak unaloműzésből fogtak hozzá a halászathoz, mégis érezhetően csalódtak. Hogy újra jobb kedvre derítsék a szomorkás halászokat, azok, akik eddig csak távolabbról figyelték az eseményeket, énekelni kezdik a jól ismert ifjúsági éneket: *Szeretnék lenni én, én erőtlén szegény, az Úr szolgálatában halász. Ez a munka csodás, oly szép a halfogás. Ezért ég bennem a munkaláz... Halász akkor örül, ha fogás sikerül, Nekem is ez a vágyam nem más. Uram add meg nekem, hogy a bűn tengerén, Legyek én is egy jó halász. Lesznek tán napjaim, hogy a víz partjain, Szétszakadt hálómát foltozom. Bánat arcomra ül, mert messze elkerül, A szerencse Uram jól tudom. Akkor Te hozzám lépsz, s a szívemre beszélsz, Lesznek még ragyogóbb hajnalok. Jöjj te bús Péterem, jöjj halászni velem, S akkor én Veled újra indulok.*

Az éjszakát Enkhuizenben töltjük.

Hatodik nap. Ragyog a nap, meleg van. A nyílt vízen megállunk, és kezdetét veszi a felhőtlen, boldog fürdőzés. A szabály azonban itt is szabály: egymásra figyelni kell, a hajótól eltávolodni nem szabad. A boldog lubickolás-

ban észre sem vesszük, egyre nagyobb a hőség. Hűsülés után az utazók a kabinokban keresnek menedéket, de ott még nagyobb a meleg. Néhányan aggódva veszik elő a csomagok mélyére rejtett, ajándékba vásárolt csokit: bizony minden megolvadt. Ismét meg kell tanulni egy bibliai bölcsességet: „Minek adnátok pénzt azért, ... amivel nem lehet jóllakni?... Hallgassatok rám, és élni fogtok!” (Ézs 55,2,3)

Nagy forráságban érkezünk a lelystadi kikötőbe. Vacsoráig bőven van idő, az utasok szomjasak, és máris rohannak arra, amerre szupermarketet sejtnek. De mekkora csalódás! Élelmiszerüzletnek nyoma sincs, csak méregdrága, márkás boltok végtelen sokasága sorakozik egymás mellett. Kiderül: a város, ahol „normális” boltok is vannak, 5 km távolságra van, és nincs közvetlen buszjárat. Érthetetlen, hogy a mindenre olyan jól odafigyelő hollandok ezt a kikötőt élelmiszerüzlet nélkül hagyták! Utcai mozgóárus tűnik fel, egy fél liter vizet 2 euróért kínál. Akkor inkább szomjan halunk – jelentjük ki, és magára hagyjuk a kereskedőt. Most már az anyagilag sokkal jobban álló német ifjak is megtanulták, hogy néha tűrni is kell egy kicsit, nem kell két kézzel szórni a pénzt. Beérjük a hajón kapható langyos csapvízzel. Utazásunk utolsó estéjén Jézus szava jut eszünkbe, aki a lombsátor ünnepének utolsó napján így kiáltott: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!” (Jn 7,37) Az ő igéje nem kerül pénzbe, nem poshad meg: mindig friss és üde marad.

És egyedül csillapítja a lelkek szomjúságát.

Hetedik nap. Lelystadból Kampenbe hajózunk vissza. Ragyogóan süt a nap, a tó vize csábítóan hívogat, de fürdésre most nincs idő. Olyan feladat következik, amit egyetlen hajós sem úszhat meg: nagytakarítás a hajón. A tisztítást a fedélzeten kell elkezdni. Sok szenny rakódott itt le észrevétlenül az egyhetes utazásunk alatt. A fiatalok mosószert kérnek, hogy tisztábbra moshassák a fedélzetet, de a kapitány figyelmeztet: a vegyszer tönkretenné a fedélzetet borító műanyagot. A tisztításhoz nem találunk jobbat a tóból merített víznél.

Miután odafent tisztán ragyog minden, odalent folytatódik a nagytakarítás: szemégyűjtés, porszívózás, szobatisztítás. Amiként a hajó utasai közül senki nem menekülhet el a takarítás elől, nem spórolhatjuk meg azt sem, hogy olykor életünkben, lelkünkben is nagytakarítást végezzünk. Nem vagyunk magunkra hagyatva ebben a munkában. Szakszerű útmutatást kapunk az Élet Könyvből, és attól, aki vérét adta azért, hogy skarlátpiros vétkeinket hófehéreké változtassa (Ézs 1,18).

A nagytakarítást az életünkben is előbb fent, a fejekben kell elkezdni. Nem mindegy, hogy mire figyelünk, miről fantáziálunk. Pál apostol ezt így mondja: „Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jóhírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe!” (Fil 4,8)

A gondolatainkat, akárcsak a hajó fedélzetét, egyszerű, tiszta vízzel lehet megtisztítani. Ez az egyszerű tiszta víz az Ige. Jézus így fogalmaz: „Ti már tiszták vagytok a beszéd által, amelyet hirdettem nektek” (Jn 15,13). Ha naponta csak annyi időt szakítanánk az igére, amennyit tisztálkodásra, sokkal ragyogóbb lehetne a világ körülöttünk!

Ha ez megvan, mélyebbre kell hatolni: meg kell tisztítani a szívet is. Ez sem könnyű feladat, de ebben is az Ige segít, amely még azt is igéri, hogy a tiszta szívek boldogok lesznek, mert ők meglátják az Istent (Mt 5,8).

*

Míg a hajón voltunk, egyre többet láttunk meg Isten csodálatos világából és nyílt meg előttünk néhány bibliai íge mély értelme. Kampenben már más emberek szálltak ki a hajóból, mint akik felültek arra. Valaki így fogalmazott: a Facebookon már most számtalan kép hirdeti, hogy milyen csodálatos és tanulságos utazásunk volt. A közösségi oldal idővel bizonyára megszűnik, de amit átéltünk és magtanultunk, azt soha semmi ki nem moshatja szívünkéből.

Veress László

Az élet alkonyán

(Folytatás az 1. oldalról)

legyőzni fogyatékoságait, anélkül azonban, hogy azt a hamis látszatot igyekezze kelteni, hogy ezek a fogyatékoságok nincsenek meg nála.

Tanuljunk meg, minden életkor Isten teremtetési rendjéhez tartozik. A múlt megmutatta, hogy az élet nélkülünk is haladt. Aki már nem talál életcélt, az bevezeti magát a reménytelenség állapotába. Valamit feltétlenül észre kell vennünk: a hazafelé vezető úton nemcsak értékeinkből veszítünk, hanem terheinkből, hibáinkból is, és ez jó, mert a rossz tulajdonságok el is torzulhatnak idős korban annál az embernél, aki ragaszkodik hozzá. Mindnyájan megöregszünk, de valahogy mégsem akarunk öregek lenni. Pedig hinnünk kell: a megöregedés ideje az, amikor már egész közel érünk a célhoz, és a boldogító hazafelé vezető út utolsó szakaszába megérkezve, reménységgel

várjuk a „nem kézzel épített” városba való be-bocsáttatást.

A 90. zsolnában ezt olvashatjuk: „A mi esztendeinknek napjai hetven esztendő, vagy ha feljebb nyolcvan esztendő, és nagyobb részük nyomorúság és fáradtság, amely gyorsan tovatűnik, mintha repülnék.”

Mikor is kezdődik az öregség? Ennek az időpontját nem lehet olyan egyszerűen meghatározni, mint az ősz kezdetét a naptárban. Egyik ember életében korábban kezdődik el az ősz, mint a másikéban. A húszévesek öregségnek tartják az ötven éveseket, de ha ők érik el az ötvenedik születésnapjukat, még egész fiatalnak érzik magukat.

Egy dologban mind egyformák vagyunk: a megöregedés ideje halkán és észrevétlenül érkezik el életünkben.

Az élet májusát sok költő énekelte már meg

Vannak, akik időskorban sem tartják öregnek magukat

lelkes szavakkal. Joggal, hiszen Isten az embert örömmel teremtette, és Ő – minden élet és minden szeretet jó-ságos ajándékozója – szívesen fogadja gyermekei ujjongó háláját. Ám az élet őszének is megvannak az énekei. Egyedülálló harmóniában ezerféle hangon csendülnek fel figyelő fülünk számára. Az öregséget a

Szentírás - és az ember természetes érzése - is Isten áldásának és ajándékának tekinti.

Lelkigondozás a halál küszöbén

A gyászoló ember pasztorációja

Aki a halálos beteg ágya mellett hosszú időt töltött, az a gyász fázisait már a haldoklás fázisában elkezdte. Néha a gyászoló nem tud sírni már a halál után, mert előtte már túljutott az egyik szakaszon. A gyásznak a következő szakaszai vannak:

I. szakasz: *a sokkolt állapot*. Minél felkészületlenebbül éri a hozzátartozót a halál, annál erősebb a sokk, ami vagy kiábrándulással „nem lehet igaz”, vagy tanácstalan, hangtalan sírás nélküli megnyilvánulásban jelentkezik, vagy a gyászoló visszaesik gyermeki szintre.

A lelkigondozónak tudni kell, hogy a hátramaradottak miként élik meg a sokk szakaszát. Van, aki nem hajlandó tudomásul venni. Abban áll a sokk, hogy egyetlen könnyet sem tud ejteni. Nem szabad félremagyarázni, hogy biztosan nem is szeretete.

Mások vádolják magukat. Hogyan engedhette ezt meg Isten? Miért éppen velem cselekedte ezt? Sőt előfordulhat, hogy az elhunytat vádolja valaki: Hogy tehetted ezt velem? Éppen most, amikor...? A gyászoló legtöbbször azonban az orvosokat vagy a nővéreket hibáztatja, hogy nem voltak elég lelkiismeretesek, nem ismerték fel idejében a betegséget, nem állapítottak meg elég korán diagnózist.

De jelentkezhet az önvád is. Ha nem viszem be a kórházba, még ma is élne. Ha nem abba a kórházba viszem, akkor... Ha legalább mellette lehettem volna abban

az órában! Ilyenkor következik a „miért?”-ek sora. De még ez is elhangzik: Miért nem én haltam meg? Ő még élhetett volna! Én már beteltem az élettel, ő olyan szívesen élt volna még.

II. szakasz: *a kontrolált szakasz*. Ebben a fázisban a sokkolt ember uralja magát. Bár sokk alatt van, mégis olyan önkontrollal rendelkezik, hogy a temetés részletezésével foglalkozzon, uralkodik magán, hogy az összeomlás a temetés után következzen be.

III. szakasz: *a regresszió szakasza*. Ezt a fázist a gyászoló úgy éli át, mintha őt is eltemették volna, mert a meghalttal elveszítette az élete értelmét. Ez az összeomlás sok tünetben jelentkezhet: halálvágy, órákat tölt a sír mellett, napi programjának ez a legfontosabb eleme, vagy a gyászöltözetet egy életre magára felveszi.

Sok embert segít ilyenkor a közösség, ahol az eltávozottról monológ formában beszélhet. De van úgy, hogy nem képes emberek közé menni, nincs ereje elviselni az emberek közelségét. Ekkor nem kell erőltetni a vigasztalási kísérletet. Hagyni kell, hogy a gyász folyamata menjen a maga rendjén.

IV. szakasz: *az adaptációs szakasz*. Ez a kifelé fordulás szakasza. A gyászoló megérti, hogy lezárult az életének egy életszakasza, érdeklődnie és alkalmazkodnia kell az új helyzethez. Itt kell a környezetével meghitt beszélgetést

folytatni: hogyan akarja átszervezni az életét?

És sorolhatnánk a gyász különböző fázisait, mert van még sok árnyalata.

Fontos arról beszélni, hogy ezekben a szakaszokban, a lelkigondozó hogyan viselkedjen a gyászoló gyászával, és mit tegyen a felmerülő helyzetekben? Lelkigondozóként és segítőként figyeljünk a következőkre:

1. Ne fokozzuk sokkját, vagy keseregését banalitásokkal, lapos közmondatokkal: Fogadja őszinte részvételét!

2. Ne mondjunk kegyesen kelletlen banalitásokat se: pl. a hívő ember nem gyászol. Mert csak azok hallják meg a szelíd szót, akik már sírni tudnak. A vele való létünk a lényeges, a jelenlétünk a fontos, a valódi és szótlán részvételünk kitérő fájdalomában.

3. Ne biztassunk senkit arra, hogy ne járjon ki a temetőbe, mert van aki csak így és ott tudja feldolgozni a gyászát.

4. Ne mondjuk soha senkinek, hogy: „Ne keseregy már, nem veszed észre, hogy mindig ugyanazt mondogod”. Az volna számára a kín, ha nem mondhatná el többször azt, amit el kell mondania. Pontosan ebben a kimondásban van a gyógyulás kezdete.

5. Jó, ha a tőlünk távol élő gyászolóknak olyan levelet írunk, amelyben emlékezünk arra, akit gyászol.

6. Az segít a legtöbbet a gyászolóknak, ha valamiféle szó nélküli szolgálattal állunk melléje nehéz órájában. Úgy fejezzük ki részvétünket, hogy részt veszünk a napi életében. Segítünk elrendezni

a temetéssel járó ügyeket. Ülünk le melléje és mondunk el vele egy imát.

7. A gyász többnyire akkor kezd oldódni, amikor a gyászoló az elhunytat már nem idealizálja, hanem elmondja annak hibáit is. Ilyenkor a halott a gyászoló emlékezetében visszakapja valós vonásait.

8. Lélektanilag akkor áll helyre az élete, amikor a gyászoló álmolni kezd az elhunyttal.

A gyász folyamatának vannak zavarai is. Például a gyász megrekedhet az előbb felsorolt szakaszok valamelyik fázisában. Ennek a következő megnyilvánulásai vannak:

Mumifikáció. A gyászoló elveti a halál tényét: nem igaz, nem halt meg. Hazaérkezésekor köszönti az elveszített társát, neki is asztalt terít, széket is tesz, amit senki sem foglalhat el, ruháit őrzi, életét úgy irányítja a társához, mintha az most is élne.

Az abszolút autoritás biztosítása a halott számára. Ilyenkor minden kérdésben a halottól kér tanácsot. Ez baj, ha gyerekek vannak a környezetében, és a szülő a halott üzenetét közvetíti a gyermek felé, ezért a gyerekek állandó sokkos állapot alakul ki, amely az idegbetegség, a depresszió életformájává válhat.

Ahány ember – annyi gyász. Valójában mindenkinek magának kell ebben a kérdésben valahová eljutnia, de az Úrban. Nélküle se-hova nem jut, csak az önsajnálattal. Nekünk segítőknek pedig az a feladatunk, hogy álljunk a gyászolók rendelkezésére, ne erőltessük rá a segítségünket, inkább legyünk a közelben, ha szükség van ránk.

Dr. Kínda Eleonóra

Én vagyok az alfa és az ómega

Istenbe vetett hittel – a Kolozsvári Református Kollégiumról

Minden kezdet valaminek a vége és minden vég valaminek a kezdete. Ha a vakáció végére nézünk, akkor hálásak vagyunk annak minden áldásáért, ha pedig a tanévkezdésre gondolunk, imában köszönetet mondunk Isten végtelen kegyelméért és gondviseléséért, amivel ismét útnak indított.

Az elmúlt időszak tartalmas volt. Iskolánk négytagú küldöttsége részt vett a Kárpát-medencei Református Gimnáziumok nagytalálkozóján, amit idén Debrecenben rendeztek, a híres debreceni kollégium alapításának 475. évfordulója alkalmából. Diákjaink ezen kívül számtalan tanulmányi és vallásos táborban vettek részt. Sokan a lelkipásztorok mellett munkatársakká lettek a gyülekezeti munkában.

A kollégium életében meghatározó élménnyé vált a Lesi Tábor, ami idén ötödik alkalommal került megrendezésre. Nyolcvanhárom résztvevő, jókedv, testi és lelki felüdülés, és mindehhez egy csodálatos környezet. A tábor témája, *Légy boldog, légy még boldogabb* – az ifjúkor útkezesítésére összpontosított.

Nem kis élményt jelentett a tanévnyitó előtt tartott kétnapos tantestületi tanulmányi kirán-

dulás. Tanárok, tanítók, óvónők, nevelők és lelkipásztorok együtt látogattak az ezeréves határhoz, bebarangolva a Gyimesi-szoros legszebb helyeit. Meghatódva látogatták végig az utolsó

bakterházat, a Rákóczi-vár romjait, az újonnan létrehozott kopjafaparkot, végül pedig jó volt megpihenni, Istennek hálaadó zsoltárt énekelni a Kontumác-kápolna csendjében. A tanári kar útja továbbvezetett a Nyerges-tetőn át Kézdivásárhelyre, ahol a helyi református kollégium

igazgatójával és tanári karának képviselőivel közös vacsorán vett részt. Második nap hazafelé indulva útbá ejtették Szepsiszentgyörgyöt, Brassót és a köhalmi várat.

Tanévkezdés alkalmával feltöltődve és Istenre tekintve szülők és diákok együtt kértek áldást az új iskolai évre a zsúfolásig megtelt Farkas utcai templomban.

Istennek hála, hosszú huzavona után sikerült elindítani a harmadik óvodai csoportot, létszám felett kezdett az előkészítő és az ötödik osztály, a két kilencedik osztályba 54 tanuló iratkozott, az egészségügyi évfolyamra pedig 27 főiskolás jelentkezett.

Székely Árpád igazgató, Kovács Tibor iskolai lelkipásztor és két végzős diák részt vett az erdélyi református kollégiumok közös tanévnyitóján Szepsiszentgyörgyön. Néhány nappal később iskolánk nyolctagú küldöttsége jelen volt a debreceni kollégium alapításának 475. évfordulója alkalmából szervezett ünnepségsorozaton.

Az őszi folyamán örömeinkre szolgál, hogy folytatódhat iskolánk épületének külső felújítása és sor kerül egy korszerű sportpálya kialakítására is. Szeretnénk hálát mondani egyházunk vezetésének a hathatós támogatásért, és megköszönjük a lelkipásztorok bizalmát, amellyel az ifjakat iskolánk fele terelik.

Kovács Tibor

Fél évszázad az egyház szolgálatában

Incze Sándor 80 éves

1933. október 6-án a szárazajtai Incze családot Isten fiúgyermekkel áldotta meg. A kisfiú hamar fölcseperedett, és már 6 évesen odaállt szülei mellé, segíteni a becsületes földműves munkában. Hamar megtanulta, hogy a szerszám nyele nem kíméli az ember tenyerét. Közben iskolába járt, ám a háború felforgatta a világot, és ez a felfordulás Szárazajtát sem kerülte el. A látvány Sándor lelkében örök nyomot hagyott, és föléb-resztette lelkében azt a tudatot, hogy felnőttként majd küzdenie kell a gonosz ellen.

Ezen elhatározásában egyik segítségére és útmutatója volt a Református Székely Mikó Kollégium, amelynek 1945 ősztől tanulója lett. A kollégiumi évek egy ideig zökkenőmentesen teltek, de 1948-tól ismét felfordult a világ. Elkezdődött a kollektivizálás. Az Incze család kapuján megjelent a felirat: „Itt kulák lakik, ne higgy neki!” Egyetemről álmodni sem volt szabad, de ekkor közbeszólt Isten akarata, aki őt a Teológia felé vezérelte.

Teológiai éveiről így ír: „Időközben rájöttem a bibliai igazságra, hogy „...nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyö-

rülő Istené. Legyen hála a Jóistennek, hogy utamat a Teológiára vezette, és beállhattam azoknak a sorába, akik Isten dicsőségét és magyar népünk javát szolgálják.” Ezt a szolgálatot 50 évig (1956–2006) végezte. Lelkipásztori pályafutását Szolokmán kezdte, majd Magyarhermány és Kovászna következtek. Végül 1980-ban Szepsiszentgyörgyre került a szemerjai gyülekezethez. 1958-ban nősült, házasságát Isten három gyermekkel áldotta meg, nyugdíjas esperesként immár öt unokának örülhet. Pályafutása során minden cselekedetével szem előtt tartotta székely-magyar népünk fennmaradásának támogatását.

Szinte lehetetlen fontossági sorrendet felállítani pályafutása során elvégzett munkáiból. A kezdeti három településen is számos megvalósítás, tárgyi emlék őrzi aktív egyházi munkáját. Jelen méltatásban csak a sepsiszentgyörgyi megvalósításokra szorítkoznék. Nem cél aprólékosan kitérni a belső hitélet terén elért eredményeire, s a 26 év alatt megvalósított munkákat is csupán érintőlegesen említjük: új parókia befejezése, a temető rendbetétele, kopjafaállítást, új karzat építése a templomban, harangok villamosítása, dalárda megszervezése, ravatalozó tervezése, hely biztosítása a mintegy 1600 kötetből álló magyarországi adományból származó Szenczi Molnár Albert könyvtárnak, katonasírok gondozása.

Csak a legkiemelkedőbb munkáiról szóltunk, de aktív egyházi életét számos apróbb, mégis fontos megvalósítás fémjelzi.

Ne feledkezzünk meg jelentős társadalmi munkájáról sem. Az RMDSZ keretében népünk egységéért, jogaink kivívásáért munkálkodott. Fontos szerepe volt a Székely Mikó Alapítvány létrehozásában és annak munkájában, a kollégium 150 éves évfordulója megszervezésében, a Mikó Kollégium egyházi tulajdonba való visszatéréséért folytatott tüntetésekben.

Az ő közreműködésével született meg számos emléklapok, a Gróf Mikó Imre szobra a parkban, a Csutak Vilmos szobra a Mikó épülete előtt, és most készül az egész alakos Kálvin-szobor, amelyet a Kálvin téren fognak felállítani.

Gyümölcsöző munkáját a sok elismerés, köszönet igazolja: A Romániai Magyar Kereszténydemokrata Mozgalom Díszoklevele, a Protestáns Teológiai Intézet Aranydiplomája, az Erdélyi Református Egyházkerület 2000. évi Elismerő Oklevele (Anyaszentegyház építője) és emlékérmé, Díszoklevél a Vitézi Rend tagjának, Szepsiszentgyörgy városa Pro Urbedija 2009-ben, és sok más elismerő oklevél iskoláktól, kórusoktól, civilszervezetektől.

Fényes, Istentől megáldott és megvilágított út, nyolc évtizedes élet és 50 éves gyümölcsöző munka. Nemhiába áll az egykori alma mater címerén ez a jelszó „Legyen világosság!” Ez a világosság vezette őt és vezet bennünket is, mindnyájunkat a fény, az igazság, az üdvözülés felé.

Botos Ferenc

• **Szórványlelkészek találkozója** került sor szeptember 30–október 1. között a kolozsvári Bethlen Kata Diakóniai Központban. A találkozón a szórványok lelkipásztorai beszámoltak a gyülekezeteikben végzett munkájukról, megosztották egymással gondolataikat, de örömeiket is. A beszámolókból az is kiderült, hogy bár egyre több problémával kell szembesülniük, mégis jól érzik magukat a közösségeikben, és bizakodóan tekintenek a jövő felé.

• **Lelkész továbbképzés.** Október elsején az Erdélyi és Királyhágómelléki Egyházkerület, a teológia, valamint a lelkészértelmezlet képviselői megbeszélést tartottak a lelkész továbbképzés kérdéséről. Az elközelítések szerint jövő év. január 1-jétől kezdődne el az új továbbképzési ciklus. Ez 5 éves időszakot jelentene, ez idő alatt pedig minden lelkipásztornak meg kell szereznie az előírt pontszámot, amely szükséges a lelkipásztori szolgálat gyakorlásához, egy új kategóriába való lépéshez vagy pályázáshoz.

Ünnepre készül a Kárpát-medencei reformátusság 2014-ben

A jövő évi kiemelkedő egyházi rendezvények, valamint az együttműködés és a részegyházak aktuális kérdései szerepeltek a Generális Konvent (GK) elnökségi ülésének napirendjén, amelyet a Tiszántúli Református Egyházkerület elnökségének meghívására a Református Kollégium jubileumi ünnepségéhez kapcsolódóan tartottak Debrecenben.

A tanácskozáson az elnökség egyebek mellett arról döntött, hogy jövőre, a Kárpát-medencei református egység öt éves évfordulója alkalmával május 31-én Debrecenben szervezik meg a Magyar Református Világtalálkozó központi rendezvényét. A 2009. május 22-i alkotmányozó zsinathoz kapcsolódó hálaadó ünnephez hasonlóan ismét egész napos program tölti meg a város főterét, amelyet hálaadó istentisztelet zár majd úrvacsorai közösséggel. A világtalálkozó másik kiemelkedő eseménye lesz a Kálvin Emlékévek lezárásának részeként Sepsiszentgyörgyre tervezett július 10-i emlékistentisztelet. Ekkorra

jelenhet meg a genfi reformátor fő műve, az *Institutio* új magyar fordítása, és a tervek szerint az istentisztelethez kapcsolódóan ad otthont a székelyföldi város a GK éves közgyűlésének.

A megbeszéléseken döntés született arról is, hogy a Heidelbergi Káté után megújult változatban jelenhet meg a református egyház hitvallási iratait tartalmazó kiadvány új, átdolgozott kiadásában a Második Helvét Hitvallás is. Az elnökség továbbá 2014. március 31-ig várja a Heidelbergi Káté idén elfogadott új szövegével kapcsolatban megfogalmazódó esetleges észrevételeket.

Az elnökségi ülés tárgyalta továbbá a Magyar Református Egyház 2014. évi költségvetéséhez beérkezett javaslatokat, valamint beszámoló hangzott el a GK református káté bizottságának munkájáról és a liturgiai példatár előkészületeiről. A GK következő elnökségi ülését november 19–20-án tartják Mályiban.

Egyházmegyei kántortalálkozó Illyefalván

Hagyományteremtő szándékkal szervezte meg **Jakab Csaba** a Sepsiszentgyörgyi Egyházmegye zenei előadója az egyházmegyében szolgáló kántorok első találkozóját, amelyet Illyefalván tartottak. A házigazda lelkipásztor, **Gáspár-Babos Etele-Tamás** köszöntő szavaiban kifejtette: a kántor talentumát annak a szolgálatába állítja, akitől kapta, vagyis Istennek. Beszélt a lelkipásztor és kántor közötti jó együttműködés fontosságáról, a Gal 5,13b igére építve igemagyarázatát. Ez után **Incze Zsolt** esperes szólt az egybegyűltekhez, szívvel-lélekkel elvégzett munkára biztatva a kántorokat. Ezt

Jakab Csaba, Sárdi Hunor, Hajdú Lóránd, Kесе József, Fadgyas Árpád, Timár Zoltán

követően kötetlen beszélgetésre került sor, ahol a jelenlevők szolgálatuk nehézségeiről és áldásairól osztották meg tapasztalataikat.

Ne válj, változtass! – Székelyföldi Régiós Konferencia Kézdivásárhelyen

A Kézdi-Orbai Egyházmegye Nőszövetsége szervezésében nemrég került sor a Székelyföldi Régiós Konferenciára, amelynek Kézdivásárhely adott helyet. A 230 asszony részvételével megrendezett konferencia témája ezúttal a család volt. Beke Boróka karantnai lelkipásztor

talmas, közérthető és hasznos példákat magába foglaló előadást tartott *Szakadoznak a kötelek?* címmel. Az előadásban a családokban előforduló konfliktusokról is szó esett. A mai divatosnak tűnő rossz megoldás helyett az előadó azt tanácsolta a hallgatóságának, hogy „ne vál-

janak, hanem változtassanak” az életükön. A főelőadás után bemutatókra került sor. Tatár Anna az egyházkerületi nőszövetség részéről a Bethlen-kastély helyzetéről tájékoztatta az érdeklődőket, majd Kozma Ferenc a Bonus Pastor Alapítvány képviselőjében a szenvedélybetegségből való szabadulás lehetőségéről szólt, és végül Tóth Anna a Háromszéki Diakónia tevékenységét ismertette.

Kakassos kirándulás Székelyföldre

A Kolozsvár-Felsővárosi (Kakassos templom) Egyházközség 50 fős csoportja nemrég gyülekezeti kiránduláson vett részt. Az első megállót Marosvécsen tartottuk, ahol a helyi kastélyt látogattuk meg és megismerkedtünk az erdélyi történelméről több évszázadon át meghatározó báró Kemény család életével.

Gyergyóban a szárhegyi Lázár-kastélyt tekintettük meg, majd a Pongrácz-tetőn át a Békás-szorosba indultunk. Innen a Gyergyói-medencét magunk mögött hagyva, a Bucsin-tetőn keresztül Parajdot, Korondot és Farkaslakát érintve, a székelyudvarhelyi Backamadarasi Kiss Gergely Gimnázium diákotthonába látogattunk. Megcsodálhattuk Székelyudvarhely patinás városközpontját, ahol a székely nép történetének egy-egy szeletével ismerkedtünk, ezt követően Kányádon istentiszteleten vettünk részt. Miután az UNESCO védnöksége alatt álló székelyderzi erődtemplomot is megnéztük, az ispánkúti Petőfi emlékhelynél koszorút helyeztünk el. Hazafelé jövet pedig Segesváron a világörökség részének nyilvánított várat csodáltuk meg.

Szikrázó őszi napsütésben csodálatos két napot töltöttünk el, egymást jobban megismerve, ugyanakkor érdekes történelmi, földrajzi, irodalmi ismeretekkel is gazdagodtunk. Isten áldja a szervezőket, hogy még máskor is részt vehessünk ehhez hasonló lélek- és hitelesítő eseményeken!

Floriska István

Olvasóink írják

Kun István, a kolozsvár-felsővárosi gyülekezet presbitere küldött szerkesztőségünknek levelet, amelyben arról tudósít, hogy a Békési Egyházmegye Füzesgyarmaton tartott presbiteri konferenciáján a Kakassos templom négy meghívottal képviseltette magát. A találkozó az isteni gondviselés téma köré csoportosított előadásokból állt. A Heidelbergi Káté 27–28. kérdéseiről Fekete Károly, a debreceni teológia rektora érkezett, ezt követte Tóth Jánosnak, a Békés megyei presbiteri szövetség elnökének előadása a lelki depresszióról. A konferencia résztvevői az együttléti alkalmával felavatták Kálvin János mellszobrát, amelyet a templom előtt helyeztek el.

ISSN–1223–8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
A szerkesztőség címe: 400079 Kolozsvár
Király utca (str. I. C. Brătianu) 51. sz.
Telefon: 0264/599 800
Fax: 0264/595 104
Drótposta: uzenet@reformatus.ro
Honlap: <http://uzenet.reformatus.ro>
Főszerkesztő: Somogyi Botond
Kéziratot nem örzünk meg és nem küldünk vissza.
A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület
Misztótfalusi Kis Miklós
Sajtóközpontjának nyomdájában.
Felelős vezető: Dávid Zoltán
Olvasószerkesztő: Sztranyiczki Mihály
Műszaki szerkesztő: Bálint Lajos
Tördelés: Czirmay Ágnes